

svare det ærede Medlem, at vi ikke har noget udarbejdet Forslag liggende i Ministeriet, vi er ikke naaet til at behandle det Materiale, Kommissionen gennem Betænkningen har stillet til Ministeriets Raadighed, paa en saadan Maade, at det har sat sig Spor i et selvstændigt Forslag. Jeg kan derfor heller ikke sige andet til den ærede Ordførers Forespørgsel, end at jeg personlig vil være villig til, naar man er naaet til en nogenlunde acceptabel Form for Aldersrenteloven, at drøfte hele dette Forsikringsprincip. Som bekendt har det været drøftet gennem en Række Aar, og som bekendt har saa at sige alle Partier i hvert Fald til Tider været uenige derom. Om det er muligt at samle Rigsdagen om et Forslag, skal jeg lade være usagt, men at det vil være forbundet med meget betydelige Vanskeligheder at indføre en almindelig Aldersforsikring, er ganske uomtvisteligt. Navnlig er det fremhævet som en af de store Vanskeligheder, man stod overfor, at det vilde koste urimelig meget, at man vilde være nødsaget til at forøge Antallet af Embedsmænd, at sætte et storstilet Administrationsapparat i Scene, og mangfoldige Midler vilde gaa til Lønninger for Embedsmænd, som skulde administrere Ordningen. Imidlertid er jeg, som sagt, opmærksom paa hele dette Forhold, og jeg har udtalt, ogsaa i det andet høje Ting, at jeg ikke vilde gøre Indvendinger imod at tage Spørgsmaalet op til en virkelig Prøvelse. Maa jeg tilføje, at det Lovforslag, her foreligger om en Revision af Aldersrenteloven, paa ingen Maade har nogen egentlig Korrespondance med Spørgsmaalet om en almindelig Aldersforsikring. Selv om man i Dag kunde vedtage en almindelig Aldersforsikringslov, er det indlysende, at den ikke kunde komme til at virke før langt frem i Tiden, og det vilde derfor være akkurat lige saa nødvendigt som ellers, at vi beskæftigede os med selve Aldersrenteloven, dersom vi mente, at den trængte til en Forandring.

Det konservative Folkepartis Ordfører gjorde i Tilslutning til det, han udtalte om selve Forsikringsprincippet, den Bemærkning, at det egentlig var urimeligt, at der var Forskel i Befolkningens Forpligtelser, idet nogle ved Pensionsforsikring eller paa anden Maade bidrager til deres Aldersforsørgelse, medens de aldersrentenydende

faar det hele gratis. Den Betragtning maa jeg med stor Bestemthed vende mig imod, den er fuldkommen urigtig. Man kan ikke sige, at Arbejderklassen eller den Klasse af Medborgere, hvorfra de aldersrentenydende rekrutteres, er uden Forsikringspligt, tværtimod, den har maaske forholdsmaessig paataget sig den allerstørste Forsikringspligt. For mange Arbejdere løber det op i Hundreder af Kroner aarlig at holde de nødvendige Forsikringer ved lige, de maa forsikre sig mod Arbejdsløshed, mod Sygdom og paa mange andre Maader. Af deres smaa Indtægter maa de ugentlig udrede meget betydelige Forsikringsbeløb — jeg kender adskillige Arbejdere, der i aarlige Forsikringsbeløb har været oppe paa flere Hundreder Kroner, 300, 400, 500 Kr. —, og det er derfor ganske urimeligt at sige, at de aldersrentenydende faar det hele gratis; de har paa forskellig Vis bidraget deres til at tilvejebringe de Beløb, der flyder af de offentlige Kasser til Aldersrenten.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Trods det, at jeg altsaa fandt, at to Partiers Ordførere nok formelt udtalte sig velvilligt, men dog i Realiteten tog saadanne Forbehold under de videre Forhandlinger, at der kunde synes kun at være forholdsvis ringe Udsigt til at naa et Resultat, vil jeg dog udtale Haabet om, at vi maa komme til en Forstaelse, og jeg udtaler navnlig dette Haab, fordi det forekommer mig, at det dog maa være i alle Parters Interesse, at det Beløb, som det offentlige, saavel Staten som Kommunerne, ifølge Aldersrenteloven skal udrede, bliver udredet paa den bedst mulige Maade. Vi har jo hidtil været enige om, at man ved en Revision af Aldersrenteloven kunde tilvejebringe en bedre og retfærdigere Fordeling af Beløbene. Jeg skulde derfor tro, at ingen kunde tabe noget ved at gaa med til indenfor den økonomiske Ramme, der er givet ved selve Loven af 7. August 1922, at foretage en Revision, og i Haab om, at denne Erkendelse maa være til Stede, saaledes som den har været til Stede tidligere, vil jeg udtale Haabet om, at vi snart maa komme til en Forhandling i et Udvalg, og at det ikke skal vare alt for længe, inden vi er naaet til et Resultat, hvad enten det saa bliver i den ene eller den anden Retning.